

hende til at ligne Moderen, og som pludseligt kunde lyse op mellem Ansigtets alvorlige Linier ligesom et Solglimt mellem en Skovtyknings Træstammer. Ja, endnu længere ud i Fremtiden søgte hans flyvende Tanker. Han saa' deres Børn løbe og lege paa Stranden som en Skare glade Fugle ... ingen kirtelblege Kulturmisfostre i Fløjlsbluser og med gammelkloge Træk, men en sund og stærk Friluftsyngel med Bonderoser paa Kinderne og klare, bølgeblaa Øjne!

... Han var naaet op til Bakkekammen omkring Skibberup og saa' ned over den næsten menne-sketomme By, hvis mange smaa Frugthaver endnu stod i halvvissent Blomsterflor. Da han var kommen et Stykke ned ad Skrænten, fik han Øje paa Hansine, der stod ude i et lille Vænge bag sine Forældres Hus, i Færd med at give et Lam Mælk af en Patteflaske. Hun var iført den kirsebærrøde Kjole, som hun havde haft paa den første Gang, han rigtig saa' hende, og hvori han fandt hende aller smukkest. Desuden bar hun en stor, hvid Solhætte, der skjulte hele Hovedet.

I et pludseligt Anfald af Overgivenhed, der fik ham til at glemme, at det var Kirketid, satte han Hænderne for Munden og raabte: „Kukkuk!“ Hun saa' hurtigt op; og da hun opdagede ham,